

פניני ביה"ב

שע"י ביה"ב "בית לוי", רח"י יוסף חכמי 48, מדורגי בית וגן ירושלים

מאמר הרב

נערך מספרו החדש של הרב שליט"א פניני בית לוי - חלק ב

לרכישת הספר חייגו | 058666447 | 0507658052

אהבת תורה אמיתית

פ

רשת השבוע מסיימת למעשה את בניית המשכן. לאחר חמש פרשיות שהתורה מאריכה בהן בפרוט המשכן וכליו, מגיעים לתכלית שהיא העמדת המשכן. עם ישראל מצפה ומחל לרגע שבו הקדוש ברוך הוא ישרה את שכנתו, וכך כלם יוכלו להרגיש קרבת ה' אמיתית. מבאר במדרשים כיצד פנו עם ישראל לחכמי לב ובקשו מהם שיקימו את המשכן, אך הם לא הצליחו. מיד פנו לבצלאל ואהליאב, שהיו מהחכמים הגדולים ביותר, שקבלו את כל חכמתם האדירה מהקדוש ברוך הוא, ככתוב: "וימלא אתו רוח אלקים, בחכמה בתבונה ובדעת ובכל מלאכה" (שמות לה, לא). בצלאל ואהליאב נסו גם הם להעמיד את המשכן ולא הצליחו. הצער היה גדול והאכזבה היתה עצומה. לאחר טרחה עצומה כל כך, שכלם תרמו מנדבת לבם וממיטב כספם, זכו לבנות את הכלים והתמסרו למשכן והנה הגיעו לרגע המיחל והכל מוכן, וכלם משתוקקים להרגיש את ה' וחספיים שהשכינה תשרה בעם ישראל - הם לא מצליחים. המשכן לא עומד על תלו, והשכינה עדין לא שורה בעם ישראל.

ברגעים אלה פנה עם ישראל למשה רבנו ובקש ממנו שיקים את המשכן. כידוע משה רבנו לא תרם למשכן וכליו והיה לו צער גדול מכה, ואומר המדרש (תנחומא פקודי יא) שהיה משה מצר על דבר זה, עד שאמר לו הקדוש ברוך הוא למשה: לפי שהיית מצר שלא היה לך עשייה ולא חלק במלאכת המשכן, לפיכך לא יכלו אותן חכמים להעמידו, בשבילך! כדי שידעו כל ישראל שאם על ידך אינו עומד, שוב אינו עומד לעולם! ואיני כותב לו הקמה אלא על ידך שנאמר: "ויקם משה את המשכן". במלים אחרות אמר הקדוש ברוך הוא למשה, דע לך שבגלל שאתה הצטערת, והיית לך עגמת נפש מכה שלא היה לך חלק בתרומת המשכן, חידך שאין אחר מקימו אלא אתה! אבל ידע משה רבנו שזה לא מציאותי להקימו בידי בשר ודם, הקרשים והכלים כה כבדים, איך יוכל להעמידם לבד?

לכן ממשיך המדרש ואומר: אמר משה לקדוש ברוך הוא - איני יודע להעמידו. אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה - עסק בידיך ואתה מראה להעמידו והוא עומד מאלי, ואני כותב עליך שאתה הקימתו. אתה לא צריך לעשות את כל המלאכה, אתה בסך הכל צריך לתת יד ולהראות שאתה מקים את המשכן, ואז המשכן יקם מאלי. חז"ל לומדים זאת מהפסוקים הבאים: "ויהי בחדש הראשון בשנה השנית באחד לחדש הוּקם המשכן" (שמות מ, יז), ומיד בפסוק לאחר מכן נאמר: "ויקם משה את המשכן". על פניו נראה שהפסוקים סותרים זה את זה. מצד אחד כתוב שהמשכן 'הוּקם', ומשמע שהוקם מאלי, ומצד שני מעידה התורה שמשה הקים את המשכן, אלא בעל פרח שמושה רבנו רק הניח את ידיו, ואמנם למשה רבנו היה חלק, והוא הראה רצון עז להקים את המשכן, אבל במציאות הקדוש ברוך הוא הקים את המשכן. דהיינו שבניית המשכן והעמדתו היו מעשה רוחני ועליון של מלך המלכים, וכך זכו עם ישראל להשראת השכינה והגיעו לתכלית הרצויה.

אבל יש לשאול, אמנם משה רבנו הצטער על כך שהוא לא זכה להתנדב למשכן, אבל מדוע בני ישראל צריכים לסבל מכה, למה היה עליהם להתבזות ולהצטער על כך שלא הצליחו להקים את המשכן, ומה הקשר בין הדברים? ויתרה מכה, אם הקדוש ברוך הוא היה רוצה למנוע ממשה את הצער הזה, היה יכול לצוות גם אותו לתרום לתרומת המשכן כמו כלם, וכך הוא לא היה מצטער. למה אם כן הצער של משה רבנו צריך להיות על חשבון עם ישראל?

לפני שנעמד על התרוץ הנפלא, נתאר לעצמנו את היום לאחר הקמת המשכן. עם ישראל נמצאים בהרגשה מרוממת ועליונה, שמחים על כך שזכו להקים את המשכן, ומרגישים שהיה שווה כל המאמץ. כל אחד ודאי יוקף לעצמו את חלקו בהקמת המשכן ויתפאר על שזכה להיות שותף במשכן בתרומה הנכבדה שלו. האחד יתגאה בחלקו בפרכת והשני בזהב שתרם לכלי המשכן, וכן על זו הדרך. אבל מה יאמרו כלם על משה רבנו? הרי לא היה לו שום חלק, הוא לא התנדב וגם לא היה לו חלק בבניית המשכן. לכן רצה הקדוש ברוך הוא להוציא זאת מלבם של עם ישראל, שלא יחשבו שהמשכן הוקם ונבנה בזכותם, אלא בדיוק ההפך, הקדוש ברוך הוא בקש ללמד את עם ישראל שהמשכן הוקם אך ורק בזכות משה רבנו ובלעדיו לא היה משכן.

זהו למוד מוסר השכל על פוח התורה, ובפרט על תורתו של משה רבנו, שידעו כלם עד כמה היא חשובה. ללמדנו שבלעדיו התורה אין שום דבר, לא שכינה ולא משכן ואין חלילה קיום לעם ישראל. כל זה כדי להחדיר בעם ישראל את חשיבות התורה הקדושה ואת האהבה והכסופים אליה. לכן היה כדאי לקדוש ברוך הוא שעם ישראל יהיו בצער על כך שלא הצליחו להקים את המשכן, ובלבד שיזכו לאהבת התורה ויראו מה חשיבות תורת משה, וידעו שזכות התורה עמדה לו למשה רבנו, שבלעדיו לא היה המשכן ולא היתה השראת השכינה. זהו למוד נפלא שעלינו להפנים אותו ולדעת שבלי תורה אין שכינה, אין עולם הזה ולא עולם הבא, וכך מגיעים להערכה אמיתית לתורה ולאהבת התורה.

הרב צבי נקר מספר ספור נפלא, הממחיש לנו מהי אהבת התורה. היתה משפחה שגרה בארצות הנכר, שהחליטה לעשות מעשה ולעלות לארץ ישראל. היא הגיעה והתישבה באחת מהערים במרכז הארץ, וחפשה מקור לפרנסתה. האשה קנתה סחורות של בדים מכל מיני סוגים וביניהם גם יקרים ומשפחים. פתחה עסק וההצלחה האירה לה פנים. העסק הלך וגדל והיא זכתה לפתח כמה סניפים, והפרנסה היתה בשפע. בעלה, שמשאת חיו היתה למוד תורה, זכה להכנס לבית המדרש ושם ישב ועסק בתורה. זו היתה שמחת החיים האמתית של האשה, שבעלה יושב ועוסק בתורה, ובמשך זמן רב הפרנסה היתה מצויה בשפע והבעל המשיך להתמיד בלמוד תורה.

אבל היה אחד שלא נשאר רגוע, זהו היצר הרע, שלא יכול היה לראות משפחה שפחה שפכו, שמצד אחד הבעל יושב ועומל

אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה: לפי שהיית מצר שלא היה לך עשייה ולא חלק במלאכת המשכן, לפיכך לא יכלו אותן חכמים להעמידו, בשבילך! כדי שידעו כל ישראל שאם על ידך אינו עומד, שוב אינו עומד לעולם! ואיני כותב לו הקמה אלא על ידך

המשך
בעמוד 3 <<

ע"פ לוח חיים לפי זמני ירושלים	20:18	19:32	18:20	לע"פ יצחק שם טוב בן שרה ז"ל	לע"פ שאול חי בן מרים ז"ל	לע"פ ישראל בן חביבה ז"ל	לע"פ רחל בת שושנה ע"ה	לע"פ דוד בן השאנה ז"ל
-------------------------------	-------	-------	-------	-----------------------------	--------------------------	-------------------------	-----------------------	-----------------------

פרנסה שהפכה לשדה קרב

שצריך "לעזור להם", ולכן אין להם מעמד כשיש באופק אנשים "חכמים" ו"נאורים" שכמוהם!

ולכן, ככל שהם התברגו יותר במקום העבודה, אני התרופפתי מהעבודה יותר, ורק רציתי לברוח. שקלתי בהרבה רגעי משבר לקום וללכת, לחפש לי עבודה אחרת. בשבתות וחגים במיוחד התנתקתי מהעבודה ברמה פנימית ועמוקה מאד, משתדל לשכוח מהקושי המתמשך שאני מסובב עם אנשים כאלה במהלך היום והשבוע, ולזכור מי אני ומה התכלית שלי בעולם. התפללתי מעומק ליבי בכל יום שאראה ישועה בנושא ואוכל להתגבר על ההרים שמתגבהים סביבי ומאיימים לבנות מחיצה בין ובין אבי שבשמים. אמנם, לא חלמתי בכלל על הכיוון שהקב"ה הוביל את זה.

אחרי כתשעה חודשים, לפתע פתאום ובהפתעה מוחלטת, מתקבלת הודעה, כי "האחד הגדול והבכיר החכם והיודע", השמאלני והאפיקורס הראשי, שאומר בריש

משך שמונה שנים, עבדתי בעבודה מסודרת ומוערכת, שהתאימה לי מבחינה מקצועית ורוחנית. מקום העבודה היה אידיאלי עבור אברך חרדי כמוני. אולם, בחודש שבט תשפ"ד, התרחש שינוי דרמטי בהנהלת המקום. מנהלים חדשים, בעלי גישה חילונית-שמאלנית השתחלו להנהלה, אנשים שמתעבים חרדים ושואפים "להציל אותם מעצמם", לתקן אותם ואת השקפותיהם... הגישה החדשה שלהם, שביטאה לעיתים קרובות זלזול בציבור החרדי, יצרה עבורי אווירה עוינת ובלתי נסבלת.

חשתי כי אני נתון למתקפה מתמדת על זהותי ואמונותי. כדי להתמודד עם המצב, החלטתי להתחיל מבפנים. לחזק את עצמי רוחנית, וכך להתגונן מפני השפעתם המזיקה. עשיתי זאת בצורות שונות ואף על ידי פעולות פשוטות וחינוניות, למשל, התחלתי ללבוש ציצית של צמר בשבת על הבגדים דווקא, שלא כהרגלי, שמתי דגש רב יותר על זמירות שבת בהתלהבות עם הילדים, התחזקתי בכוונה יתירה במילות תפילה רלוונטיות, שהבדילנו מן התועים, שיתמו חטאים מן הארץ, שתצילני... מאדם רע ומפגע רע, וכן הלאה, מתוך תפילה ותחינה שייעלמו הללו ממקום העבודה שלי כשם שהגיעו.

כל זאת עשיתי מתוך התגברות ומאמץ להיות שרוי בשמחה תמיידית על היותי יהודי, למרות הקושי היומיומי המעיק מאד. במקביל, הרגשתי שהמנהלים החדשים מצרים את צעדי. אחד מהם, זה שהופקד להיות הממונה הישיר שלי, נהג להדגיש בפניי שהוא "שומר" על מקומי בעבודה, כאילו אני תלוי בחסדיו. נוצר הרושם שהם רואים בי מייצג של הציבור החרדי, ודרשו ממני להצדיק את אורח חיינו ולהתנצל גם על החלטות פוליטיות של הנציגים במוסדות המדינה...

השיח כלפי היה מלא בהתנשאות וזלזול. הרגשתי שהם מתייחסים אליי כאל נחות מהם, ורואים בנו כבני "שני עמים" נפרדים. הקושי היה גדול במיוחד, משום שמדובר באחים יהודים, שמתנכלים לנו מבפנים, כאילו אנחנו קופים והם אנשים... ככל שעבר הזמן, ניכר היה שהמעמד שלהם במקום מתחזק על חשבוני, וכאמור, עלול לגרום אפילו לפיטורין שלי,

כי הבכיר מביניהם, מאד לא "סימפט" אותי, בפרט לנוכח העובדה שעמדתי איתן בדעותי ובהנהגתי, ולא זרמתי אתו ולא התחנפתי אליו כפי שציפיה.

השתדלתי לא להגיב על דיבורי הכפרניים והמיותרים, בשונה מעובדים אחרים במקום, שניסו להתייפף כלפי המנהלים החדשים. וזה לא היה קל... כיליד חו"ל, ידעתי תמיד שמגוי קל לנו להיבדל, אנחנו יהודים גאים והם גויים, ואין קשר בינינו. לא כן כאשר מדובר בחילוני, שהוא בעצם אח שלנו, שמקטר עלינו, על שכביכול אנו "לא מתגייסים ולא עושים את המוטל עלינו, ונותנים לחיילים ליפול בלי להטות שכם, בפרט כמובן בזמן המלחמה". מחילוני כזה קשה לנו להתעלם, ואנשים נופלים לפח שהם טומנים לנו עם שאלות קנטרניות, עלינו ועל רבנינו, ולכן אני עמדתי איתן בדעתי שאני לא מדבר ומתדיין עם חילונים שעויינים, ולא נכנס איתם לדיאלוג על כאבי הבטן שלהם.

אני יכול לקדש שם שמים במעשי, אבל אינני האיש המתאים לספק להם תשובות על היהדות ועל החרדים, אני לא בתפקיד של "מקרב יהודים", אין לי את ההכשרה המתאימה לכך! ולכן אפילו כאשר המנהל השני, הבוס שכביכול "דאג לי" - ניסה להתקרב, להניח תפילין, לכבד ולשאול שאלות שונות על הדת ועל המצוות, וההנהגות במגזר שלנו, לא חיבבתי את ההתעסקות עם כל זה, כי הרגשתי שזה בעצם מלווה בצנינות מסויימת ושאלות בסגנון "אויבער חכם" שתכליתם להתקיל ולהכשיל. ככל שחלף הזמן, הרגשתי שהם מתבססים במקום יותר ויותר, וקיים חשש ממשי לפיטוריי.

במקביל -תחושת הנחיתות שעלי לחוש כאדם חרדי מול אנשים "משכילים" ו"נאורים" כביכול, הקשתה עלי עוד יותר במישור היומיומי. השקעתי מאמצים רבים כדי לא להיגרר לוויכוחים מיותרים בשעות העבודה, אך בהדרגה התחלתי לאבד את המוטיבציה לעבוד במקום, למרות המעמד הבכיר שהגעתי אליו במשך השנים. כאמור, המצב הלך ונהיה גרוע מיום ליום, בפרט לנוכח העובדה שבציבור החרדי קיימת נחיתות מסויימת כלפי אנשים "כל יודעים" חילוניים, שהם אלה שיודעים לנהל, לעבוד, להשיג, להצליח, ואנחנו החרדים סתם חובבנים וחלשים

השיח כלפי היה מלא בהתנשאות וזלזול. הרגשתי שהם מתייחסים אליי כאל נחות מהם, ורואים בנו כבני "שני עמים" נפרדים. הקושי היה גדול במיוחד, משום שמדובר באחים יהודים, שמתנכלים לנו מבפנים

גלי: "הדת שלי, זה עבודה ודמוקרטיה" עפ"ל, עוזב את המערכת! אירעה תקרית כלשהי בינו ובין הנהלה הראשית, והוא החליט "להעניש אותנו" לעזוב את העבודה עם המגזר ה"מסכן" שלנו, זה שלא מעריך את הרצון שלו לעזור לו, ציבור שמנעו מהם ליבה, ומונעים מהם להתקדם הלאה... ההגיון שדבר כזה יקרה, אחרי שהוא מכבר הפך כמעט למנהל הכל יכול במקום - שאף לאפס!!! לא זו בלבד - הוא הודיע על כך שהוא מתכוון לעזוב אחרי כמה שבועות של חפיפה עם מחליפו כמקובל, אך הוא קיבל הוראה על המקום של "לך לך" כאן עכשיו ומיד. ללא חפיפה, ללא המשך קצר וללא כלום, פשוט לך ככלי אין חפץ!

אחרי מספר ימים, התקבל הרושם כי גם המנהל השני הועזב, ממש בגדר של "יילכו שניהם יחדיו", כשם שבאו, כך עזבו. ישנו במקום גם בעל סמכות שלישי, חילוני שעבד במקום עוד בטרם הגיעם של שני המצייקים הנ"ל, אך גם הוא קפץ על רכבת האווירה העויינת והצטרף לירידי החדשים, הרים את האף עלינו, בתור החילוני החכם... כעת מסתבר שהוא החליט לעזוב גם הוא! לא מצא חן בעיניו המקום שלו כחילוני יחידי במערכת... למרות שהוא הרבה יותר וותיק במקום, ועד כה זה לא הפריע לו!

כאשר שמעתי את החדשות האחרונות, ידעתי שקרה לי "נס" פרטי ואישי, היה ברור לי בלי שום ספק שרק התפלות היומיומיות שלי שבאו מלב נשבר הם שהביאו לכך שהקב"ה ראה בצערי ומצוקתי, והוציאני מאפילה לאורה באופן הכי לא צפוי. ערכתי קידוש מכובד בשבת, ותחושת הוודיה להשי"ת מלווה אותי על כל צעד ושעל. עבר מאז לא מעט זמן, אך אין יום שאיני זוכר את החסד הנפלא שהושפע עלי, בעיקר בגלל ההרגשה הנפלאה שרק כח התפלה הביא אותי מאפילה לאור גדול!

אומר המדרש בפרשתינו (ילקוט שמעוני, פרק לח, סימן תטו), שבזמן שמשוה פיקד על מלאכת הקמת המשכן, ובכללה איסוף תרומות ונדבות מעם ישראל, היו העם מרגנים אחריו, "והביטו אחרי משה - רבי חמא אמר: לגנאי היו אומרים: ראה צוארו, ראה שוקיו, ראה כרעיו, אוכל משל יהודים, שותה משל יהודים, וכל מה שיש לו משל יהודים!", ומשה היה שותק. אך בעת שסיים לפקד על המלאכה באמונה, עשה להם חשבון, לכן ממשיך המדרש ואומר: כיון ששמע משה כך, אמר להם: חייכם משהמשכן נגמר אני נותן לכם חשבון, שנאמר: אלה פקודי המשכן. מכך צריך כל אדם ללמוד, לא לשוש לענות לאותם המרגנים אחריו ומוציאים עליו שם רע, כי אם באמונה שלבסוף תוציא את האמת לאור, ואשרי הזוכה!

- לע"נ שמעון שטרית בן מסעודה ז"ל
- לע"נ אברהם אבוהרון בן ג'נינה ז"ל
- לע"נ רפאל פואה בן רוזה ז"ל
- לע"נ בנימין בן טאוס ז"ל
- לע"נ אסתר בת חנה ז"ל
- לע"נ הרבנית חסיה ליליאן בת סוליקה ע"ה
- לע"נ עמנואל בן יקוט ז"ל

כבר תקופה אבן לא ידעו מה טיבה של המשפחה, האם הם מתאימים ושייכים לרוח הסמינר והתלבטו מה לעשות אתם. לכן החליטו להגיש את ההכרעה לרב שהיה נשיא הסמינר. הם נגשו אליו ותארו אודות אותה משפחה, אמרו שיש להם בת שלכאורה עושה רושם טוב, אבל הם לא יודעים האם הקו התורני במשפחה מתאים לאותו סמינר, והאם מדובר בבית של תורה והבחירה מתאימה? כששמע הרב במי מדבר אורו עיניו! הוא היה הרב שיעץ להם בעבר בענין העסק ולמודו של האב. מיד השיב להם הרב בצורה שאינה משתמעת לשני פנים: "נדאי שמקומה של הבת הוא אצלנו בסמינר, ופשוט שהיא צריכה להכנס ולהיות תלמידה מן המניין."

הרב המשיך לספר להם אודות אותו מקרה ועל תעצומות הנפש של אותה משפחה, וספר להם שהאמא של אותה בחורה בעלת מסירות נפש למען התורה, ויש לה אהבת תורה אמיתית שקשה מאד למצוא. הוא תאר כיצד היתה מוכנה להגיע לפשיטת רגל, ובלבד שבעלה לא יעזוב את בית המדרש ואת למוד התורה אפילו לא באופן זמני, האם יש אהבת תורה גדולה מזו? ולכן זה פשוט, בת שבאה ממשפחה מפארת שקזו, ושיש לה אמא מיוחדת שקזו, ודאי שגם היא זכתה למדות טובות ולא אהבת התורה, ופשוט שהיא אמורה להשתלב היטב בסמינר.

הספור הנפלא הזה ממחיש לנו מהי אהבת תורה אמיתית. למעשה גם אנחנו צריכים לטול חלק באהבה הזו, אם זה בלמוד התורה כשאנחנו יושבים ועוסקים בה, ואם אצל מי שנבצר ממנו ללמוד כל היום, אז עד כמה שייכל להתמיד בקביעת עתים לתורה, קביעות אמיתית שלא יסור ממנה בעקשנות ובנחישות. כאשר לומדים - הלמוד צריך להיות אך ורק קודש לה, וגם מי שנבצר ממנו ללמוד תורה, עליו לכל הפחות לתמוך בתורה ולומדיה כשהוא מבין יודע, שהחזקת התורה מקשרת את האדם לתורה, וכך מזכה גם אותו באהבת התורה.

זו הדגמה הנלמדת ממשוה רבנו, שהיה סמל לאהבת התורה ומסר התורה לעם ישראל, ולכן זכה שהקדוש ברוך הוא יאמר לו: "אם אין אתה מקים את המשכן, אף אחד לא יקים אותו". זה כחה של התורה הקדושה, ומקאן למדים עד כמה גדול ערכה, ויהי רצון שנגיע כלנו לאהבת תורה אמיתית, ונזכה לעמל בתורה ולקנות בה קנין אמיתי, אמן ואמן.

בברכת שבת שלום, הרב אברהם עטיה

בתורה, ומצד שני הפרנסה מגיעה ברוח עצום. לימים הגיע אליהם בן בליעל, שהציע להם להיות שותף בעסק. לאחר זמן התברר שהוא נוכל שעקץ אותם וגרם להם להפסדים עצומים. הם נכנסו לחובות והעסק כלו עמד בפני התמוטטות ופשיטת רגל, והגיע הרגע שחייבים להחליט לאן פניהם מועדות. הבעל הציע לאשתו שלפחות בתקופה הקרובה יכנס אתה לעסק, ויחד ינסו להציל מה שאפשר כדי לעלות על דרך המלך. אבל האשה לא היתה מוכנה לכה ואמרה לבעלה: "אשרינו שזכיתי שאתה יושב ועומל בתורה. אני לא מוכנה שתעזב את הלמוד." הבעל אמר מנגד שכרגע אין ברירה, ואם היא לא רוצה שהם יפשוטו רגל, היא חייב לסיע בעסק כדי שיחד יצילו אותו מקריסה. הם לא הגיעו לעמק השווה. האשה עמדה על כך שבעלה ימשיך לשבת וללמוד תורה, ובעלה טען שכה הם לא יוכלו להחזיק מעמד.

בהחלטה משתפת הם הלכו יחד לרב גדול ושטחו בפניו את ההתלבטויות. האשה טענה כך והבעל טען מנגד. שמע הרב והציע, היות והאשה שמחה כל כך שבעלה יושב ולומד תורה, ומוסרת נפש על כך, אני מציע שנעשה נסיון למשך שבוע. הבעל ימשיך בלמודו ולאחר מכן נדבר שוב. הבעל חזר לבית המדרש, ובאמת בשבוע הזה התהפכו היצרות בעסק. עשיר גדול הגיע מחוץ לארץ ורצה להשקיע סכום גדול בעסק כלשהו. העשיר שמע על העסק של אותם בני זוג, לא ידע שהם נמצאים כרגע בפני טקת שבורה, אבל שמע היטב שיצא שמו כעסק גדול שהצליח במשך שנים והניב רווחים רבים.

הוא הגיע אליהם והציע להיות שותף עמם. הם השיבו שישמחו לקחת אותו כשותף, אבל לשם כך עליו להשקיע כעת סכום גדול. הוא הסכים בלי לחשב פעמים, ומיד הפקיד סכום גדול לחשבון שלהם, ובסיעתא דשמיא עם הסכום הזה הם פסו את כל החובות ולאט לאט שוב עלו על דרך המלך. העסק שב לפרח ולשגשג, וכך יכול היה הבעל להמשיך ולהתעלות בלמוד התורה, ומנגד הפרנסה היתה בשפע והם חיו בשפע גשמי ובכבוד.

הספור המפלא לא נגמר. לבני הזוג היתה בת בוגרת שצריכה להתקבל לסמינר. היא נבחרה בסמינר מסים בעל שם טוב, אבל הנהלה לא הפירה היטב את המשפחה. הם אמנם ידעו שהמשפחה הגיעה מחוץ לארץ ושהם נמצאים בארץ

קנייני התורה

קניין מ' - ומכריעו לכף זכות

מעשה במשפחה בת חמש נפשות שתכננו לצאת לנופש בצפון. האבא סגר צימר, קנה בשרים וגחלים, האמא על המזוודות וצידיה לדרך, הילדים גם הם כמובן התכוננו עם משחקי בריכה, בגדים וכדור ים. יום למחרת, לאחר תפילת שחרית המשפחה יוצאת לדרכה. "הכל מוכן, התחל בנסיעה" אומר האדמו"ר מוויז' שעליו נאמר "ועשית כל אשר יורוך", על פיו יחנו ועל פיו יסעו.

באמצע הדרך, האוטו מתחיל לקרטע. אבא יורד לשוליים ומפעיל וינקרים. "מה קרה???" שואלים כולם. הרי הוויז' אמר שהכל מוכן! נכון אומר האבא, הכל מוכן, מזוודות, בשרים, גחלים, בגדים, משחקים, חסר רק דבר אחד - דלק.

כולנו בחיים ממהרים, חייבים להגיע בזמן למקום פלוני, שהסבתא של הדודה של הסבא מצד האבא לא תתעצבן למה אנחנו מאחרים, רק לפעמים אנחנו שוכחים את העיקר - למלא דלק כדי שיהיה לנו בכלל אפשרות להמשיך ולנסוע! נתבונן בקניין שנותן לכולנו דלק להמשיך לחיות - המכריע את חברו לכף זכות.

נקדים ונשאל, מה ההבדל בין הדין לכף זכות לבין המלמד זכות? ובכן, כמו ההבדל בין שופט לעורך דין. על השופט מוטלת המלאכה לדון את האדם בהתאם למצב הנתון. העורך דין, למרות היותו מכיר את הדין, תפקידו להוציא מאפלה לאורה את הנידון וכמה שאפשר להיות עבורו מליץ ישר, גם אם הוא יודע שהנידון עבר עבירה חמורה!

המעלה היותר גבוהה היא ללמד זכות, כשם שעשה משה בעגל, וסניגורן של ישראל ר' לוי יצחק מברדיצ'ב, והלוואי שנזכה להגיע לשם על ידי אהבת ישראל אמיתית. מה שכן, כולנו שופטים, שנאמר "בצדק תשפט עמיתך", (ויקרא יט, טו) והתורה צייתה אותו להיות שופטים הגונים, אתם יודעים, כמו בבית המשפט העליון

ואז קול הכרוז נשמע - "הגזירה התבטלה, היהודי נידון לחיים!" מי לא רוצה עוד דקה של חיים? עם כל הניסיונות והקשיים, הכל יתן האדם בעד נפשו... נפשו...

יצא לאור הספר שרבים חיכו לו

פניני בית לוי - חלק ב' על המועדים ופרשיות השבוע

וורטים נדירים
מהלכים מאלפים
סיפורים מחזקים
ושיחות שלא ראו אור מעולם

משיחותיו של

הרה"ג **אברהם עטייה שליט"א**
רב קהילת בית לוי בבית וגן

הספר ערוך בשפה השווה לכל נפש,
אברכים ובעלי בתים,
מגידי שיעורים ועוד

ניתן להשיג אצל המחבר: 0586666447 | 0507658052 | 029664455. אצל אורי: 0505340701
בחייל ravattia@gmail.com | בבית הכנסת בית לוי רח' יוסף חכמי 48

הרב עמירם טובי
הרצאות בחזרה אחרת

הפלאות והפלאות מן האים
אקסולאיים ואיחוקים
מסולוב אצלת וסאלונזו

- הצופן התנ"כי
- אתגוללתא דנאולת
- סוף זכות ישמעאל

מחולץ עבור ישיבות סמינרים בתי כנסת.
מפרסום קהילתיים, כנסים, אירועים וחגי ביתא

להזמנת הרצאה:
053-315-6363 | Otubon1@gmail.com

"לראות את הבורא בחוש" (אלה ש)
"מרתק, מדהים, ממליץ בחום!" (דוד מ)
"מי שלא ראה את זה - פשוט מפסיד" (נח מ')

בית לוי

מקווה חדש ונקי בסטנדרטים הגבוהים ביותר:

מהודר בכל ההידורים ובתכלית הכשרות
לפי כל השיטות והחומרות
בהמלצתם ובפיקוחם של גדולי ישראל
נבנה ברמה גבוהה וביופי מיוחד
עובר נקיון יסודי מידי יום ביומו
ע"י חברת נקיון
המים מוחלפים בכל יום

לפרטים נוספים: 02-9664455
רחוב יוסף חכמי 48 מורדות בית וגן ירושלים

לתרומה לעלון לדיכוי הרבים, וכן להקדשות לרפואה להצלחה ולע"נ: 050-7658052
לקבלת העלון למייל ולכל נושאי העלון, יש לשלוח מייל לכתובת: ALON.BEITLEVY@GMAIL.COM